Pregaria.cat

Entrada

Ser i sentir-se mare

Per JesusR el dl., 06/05/2019 - 17:43

Estem ben asseguts en un banc del passeig. El sol d'abril escalfa i no molesta. Dissabte al matí passen pocs cotxes i la nostra conversa és realment interessant. M'adono que soc bastant ignorant del tema que ens ocupa, i la curiositat augmenta ràpidament, fins que em brolla la pregunta: «Què és el que sentiu les mares pels vostres fills; quina consciència teniu del que significa ser mare?»

La teva mirada és intel·ligent, i en el silenci que precedeix a la resposta hi noto un augment de la dimensió afectiva, com si em diguessis: «Quina pregunta!! Tindria tant a dir que necessito callar uns instants.»

«Ser mare et lliga per a tota la vida... No et pensis que és tan sols mentre el fill depèn de tu i et necessita. No, és per a tota la vida. La maternitat va variant, es va adaptant; es viu en silencis, en gestos i accions. Comporta un cert patiment, que del tot no marxa mai, ni tan sols quan els fills són grans i han establert encertadament la seva vida. Sempre ets la mare, fins que et moris. Es pateix de moltes maneres, i també en el gaudir hi ha una gran varietat de formes. Dubtes, interrogants, goig immens, dolor, limitació, acord intern, crítica, mals humors i cansaments, molts cansaments.»

Ara em mires com preguntant-me si el que estàs dient resulta que m'interessa de debò o ha sigut una pregunta de passeig matinal. Saps, però, que m'interessa, perquè no soc mare ni pare. I, quan notes la vertadera intenció de la pregunta dius: «Sí, sempre ets mare, sempre estàs a punt d'una bona o mala notícia; però ho vius per dintre. No és angoixa, és alerta, com un sentit obert a la vida. Estàs endollada a una energia especial de cara als fills.

»A mi el que m'ajuda molt és tenir espais de treball on sento que soc jo, que rendeixo; que tinc una feina, una carrera, unes opcions, i miro de viure-ho intensament... Després, quan torno a casa —i no em refereixo tan sols a la casa física—, el que ofereixo a la meva filla és la meva persona, li regalo el que soc i com soc, precisament perquè he treballat i m'he sentit reconeguda. M'entens?»

—Puc entendre el discurs, però el fons de la qüestió, aquesta energia, se m'escapa.

—Home, entenc molt bé que se t'escapi.

—Saps què penso? Déu potser és més mare que pare.

Tots dos acabem rient.